

Športski List

Godina III. Broj 119

Subotica, petak 10. prosinca 1937

retplata: četvrtgodišnje 13,
polugodišnje 25, godišnje 50 din.

Pred novom pobjedom plavog diktatora

Najteža pobjeda — Sve je ostalo po starom — Zašto smo protiv današnjeg J. N. S-a? — Situacije prije 12. prosinca — Mnogo malih klubova

Najvažniji datum športske politike u ovoj zemlji bile su uvijek glavne godišnje skupštine JNS-a. Te skupštine su redovno poprište velikih i žučnih borbi riječima, pozivom na pravdu i poštenje s jedne strane i množinom punomoćji s druge strane. Broj punomoćji je redovno pobjeđivao i istinu i pravdu izrugivajući se cinički i samodopadno pionirima nogometne igre, športske svijesti i ispravnog gledišta na sve športske probleme u ovoj zemlji.

NAJTEŽA POBJEDA

Od kako je Savez u Beogradu najveća je borba vodjena na prošlogodišnjoj skupštini. Bila je to ogorčena borba svih opozicionih klubova u zemlji protiv diktatorskog bloka beogradskih plavih. Za razliku od prijašnjih dviju prošle godine je bila stvarna borba i prigodom glasanja, jer je u redove opozicije sa svojih sto punomoćji stupio i dugogodišnji predsjednik Gradanskog i potpredsjednik JNS-a g. Željko Berger. Svi su već vjerovali pobjedi opozicije, svi su osim nas povjerovali u iskrenost Nestora Segedinskog. I svi su se prevarili jer je Nestor Segedinski ostao dosljedan svojemu radu iz prošlosti, pa je u posljednji čas ostavio na ejudu opoziciju i prišao starim prijateljima iz BSK-a. Samo perfidnost i karakternost jednog aferasa kao što je Nestor Segedinski, omogućila je minimalnu pobjedu gramovnika plavog diktatora iz Beograda.

SVE JE OSTALO PO STAROM

BSK je i prošle godine pobijedio uz izdašnu pripomoć svojih filijala. Sve je ostalo po starom. Mnogobrojna obećanja na glavnoj skupštini ostala su samo obećanja. Favoriziranje jednih na štetu drugih i sistematski rad na ništenju pionira nogometnog športa u korist filijala je nastavljen pojačanom marom. Ništa se nije promijenilo. Nije sazvana najavljenja skupština za promjenu pravila. Afera i neuspjeha je bilo kao i uvijek. Pravde nije bilo baš kao ni prošle godine, ali je zato bilo mnogo, tako mnogo čudnih i nepravdanih odluka i postupaka koji jasno dokazuju neobjektivnost današnjih voda JNS-a, njihovu nedosljednost i nedovoljnu športsku svijest.

ZASTO SMO PROTIV DANAŠNJEG JNS-a?

Od kako je JNS u Beogradu sve njegove uprave nanijele su nam toliko nepravda, toliko su nas zapostavljali i progonili da mi moramo biti protiv njih u ime športa, u ime poštenja, u ime pravde i u ime onih zapostavljenih i progonjenih.

Isto tako kao što JNS obično ne izvrši obećanja, zadana na glavnim skupštinama JNS nije ni u koliko izvršio obećanje, zapravo mašku pod kojom se skrivali drugi ciljevi usko povezani s političkom situacijom u zemlji, zadana prilikom prenosa saveza u Beograd.

Onda su govorili grobari nogometnog športa da prenose savez u Beograd samo zato jer je to na korist nogometnog športa i jer će JNS u Beogradu raditi pravednije i objektivnije.

Već onda su lagali perfidno i podmuklo svoje laži su dokazali tokom vremena svojim mnogo puta nesportskim radom. Jer za sve vrijeme rada JNS a u Zagrebu sigurno nije učinjeno toliko nepravde koliko za jednu godinu rada istog forama u Beogradu.

JNS nije izvršio svoje obećanje a nije ga ni mogao izvršiti, jer je to obećanje bilo lažno i jer je to bilo samo plitki izgovor, koji smo mi već onda dobro razumjeli.

JNS nije radio pravedno i mnogo puta je istupao protiv napretka nogometnog športa opće, a posebno protiv interesa hrvatskih klubova.

Ne uvlačimo politiku u nogometni šport, ali smatramo šport važnim faktorom u životu naroda, pa onda s pravom i zahtijevamo da taj šport služi interesima cjeline, interesima naroda. Služeći tome principu ne možemo dopustiti dajedan forum kao što je JNS radi protiv interesa našeg hrvatskog nogometista, a u istovrijeme da govori u naše ime.

Današnji JNS nikako ne može i nesmiije govoriti u ime Hrvata, ne smije govoriti u ime hrvatskih nogometista. Mi mu to ne dopuštamo, jer u današnjem JNS-u uopće i nema Hrvata. Današnji JNS radi bez Hrvata i protiv Hrvata, radi nepravdno i protiv interesa nogometnog športa.

Mi smo protiv današnjeg JNS-a, jer on radi bez nas i protiv nas, jer nas on zapostavlja i progoni na svakom koraku. Zapostavlja nas prigodom odigravanja velikih internacionalnih utakmica, prigodom postavljanja reprezentativne momčadi, prigodom odigravanja državnog prvenstva, prigodom delegiranja sudaca, prigodom rješavanja spornih pitanja jednom riječju JNS nas zapostavlja svakom prilikom.

Mi, subotički športaši možemo zahvaliti samo JNS-u i famoznom Nestoru Segedinski što nemamo svojeg predstavnika u nacionalnoj ligi, u reprezentativnoj momčadi i što smo degradirani na rang drugorazrednih športskih centara. Mi koji smo bili uvijek među prvima u svim granama športa, u nogometu smo bili učitelju nikom drugom nego — Beogradu.

Mi smo protiv današnjeg JNS-a, jer je najveće stručnjake, nogometne sudce podvrgao raznim lajicima, više puta bez moralnih i stručnih kvalifikacija za položaje koje zauzimaju. JNS je najviše kriv što mi danas nemamo dobrih sudaca kao nekada, što se često puta utakmice izrode u krvave tuče i fizičke obračune, što naši vodeći klubovi nemaju povjerenja u domaće sudce nego traže strance pod cijenu velikih materijalnih žrtava. Za sve to je JNS kriv jer je većinom svojih punomoćji skupljenih na razne načine, oteo nogometnim sudcima autonomiju i tako za uvijek udaljio najbolje športaše od nezahvalnog posla za napredak nogometnog športa.

Mi smo protiv JNS-a jer taj isti JNS trpi i sankcionira mnogobrojne nepravde svojih miljenika i jer trpi, pa i odlikuje, razne tipove i aferase, od kojih na prvo mjesto dolazi glavni grobar subotičkog športa Nestor Segedinski.

Mi smo protiv JNS-a još i radi mnogih i mnogih nepravda koje ne možemo nabrajati, jer bi tim nepravdama ispunili cijeli list, a još ih nebi sve nabrojili.

Mi smo protiv današnjeg JNSa, jer su protiv njega ne samo svi hrvatski športaši i oni drugi, koji više ne mogu trpjeti tiraniju jedne klike ljudi sakupljene oko BSK-a, jer su protiv njega mnogi izrazito srpski klubovi na čelu s beogradskom Jugoslavijom, glavnim pretstavnikom beogradske športske opozicije.

SITUACIJA PRIJE 12. PROSINCA

Prošlogodišnja opozicija je istupila zajednički i jednodušno, ali je ipak izgubila bitku radi nekaratknosti jednog čovjeka, ali još više radi lakovjernosti nekih novopečenih opozicionaraca. Međutim ove godine je situacija nešto drukčija i na našu žalost mnogo teža.

Opozicija će i ove godine istupiti zajednički u nekim pitanjima, ali manje spremna i manje jednodušna nego prošle godine samo radi razmirice dvojice zagrebačkih športaša.

Sukob Jakopić—Berger, odnosno ZNP—Gradanski, do nedavno jedna duša u dva tijela, znatno slabi redove opozicije, unosi razdor i zabunu Ovaj lični sukob, koji prima sve oštrije oznake škodi veoma mnogo našim zajedničkim interesima pa i onim grupacijama, koje računaju iz eventualne pobjede u ovom sukobu izvući kapital za sebe.

Sve ove razmirice idu u prilog vlastodršcima. Oni se veselo smiju ovoj borbi u redovima svojih protivnika i mirno čekaju skupštinu s mnoštvom sigurnih punomoćji, velikim izgledima u ovu pobjedu, produženje, ovakvog života na račun športa, raznih putovanja i ostalih blagodati koju uživaju funkcioneri vrhovnog nogometnog foruma.

Šport, to je nešto sporedno za vlastodršce. Interes, interes i interes, lični i klubski, interes bloka — to je prvo i najvažnije za njih. Ali za nas nije. Za nas je važniji šport od tih njihovih principa jer ni ti ljudi ni njihovi principi nikako ne spadaju ovamo gdje su.

Na našoj strani je pravda. I premda su naši izgledi na pobjedu već 12. o. m. tako mali, mi nećemo klonuti. Pravi športaši na čelu sa zagrebačkim i splitskim klubovima, sarajevskim SAŠK-om, subotičkom Bačkom, osječkim Gradanskim i svim ostalim hrvatskim klubovima, potpomognuti opozicionim blokom beogradske Jugoslavije i njenih saveznika moraju i opet nastupiti zajednički jer će samo tako pokazati pravu snagu i jednim snažnim istupom zatresti JNS-om i pošteno uzdrmati položaje dugogodišnjih diktatora.

MNOGO MALIH KLUBOVA

Mali klubovi, oni za koje preko cijele godine gotovo niko ne mari a još manje radi za njih, u oči skupštine su uvijek u centru interesa jedino radi punomoćji.

Baš ti mali klubovi odlučuju, možda i nesvijesno sudbinom nogometnog športa u ovoj zemlji, jer svojim punomoćjima omogućuju pobjedu, odnosno poraz.

Ali ti mali klubovi često puta zaborave na ono što su pretrpjeli kroz godinu dana u tako povjeruju lijepim riječima, nasjednu obećanjima ili se poplaše prijetnji.

Ali mali klubovi ne smiju zaboravljati nepravde, jer te nepravde nijesu slučajne nego namjerne. Mali klubovi ne smiju vjerovati lijepim riječima i obećanjima koja se ne ispunjuju. Imaju već previše iskustva, pa ne bi smjeli dopustiti, da im se već trinaestog prosinca smiju isti oni koji su ih još jedanaestog prosinca molili. Mali klubovi ne smiju se bojati prijetnja vlastodržaca, jer ako ti mali klubovi budu samostalni, složni i svijesni, ako istupe zajednički svi kao jedan, za pobjedu športske pravde i istine, onda je pobjeda na njihovoj strani.

